

החברותא

בס"ד ערשטיק פרי' אנה"ק ח' אייר תשע"ג

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 454

פצצות יקרים

אחרי מות שני בני אהרן בקרבם לפני ה' וימותו - דבר אל אהרן אחיך וגו' (מ"א, א) מה שאמרה תורה אחרי מות שני בני אהרן כדי ללמדנו מוסר והשכל, כי סיבת התמוטטותם וירידתם ממדרגתם בעבודת ה' הוא לסיבה שהם נחלקים לשניהם שהם נדב ואביהו וצריך שיתחברו זה עם זה, ולסיבה זו בקרבם לפני ה' וימותו שכל היורד ממדרגתו נקרא מיתה, וכדי לתקן זה אמר דבר אל אהרן אחיך שיהיה חיבור בין משה - מלכות לאהרן - כהונה...

בקרבם לפני ה' וימותו (מ"א, א) הנה ה' ברא מחיצות מחיצות, וכך המציאות בישראל ה' צמצם שכינתו במשה רבינו ע"ה וההשתלשלות היתה ממשה לאהרן ומאהרן לבניו ומבניו לזקנים וכו', ובני אהרן רצו לעלות מעל לצמצום שלהם ולא שאלו את משה רבם לכן נתבטלו ממציאותם וגשפון. והוא הדין לכל ישראל ובכל דור ודור ה' מצמצם שכינתו בגדול הדור וההשתלשלות ממנו לתלמידיו ומתלמידיו לכל ישראל. והמורה הלכה בפני רבו ורוצה עי"כ לעלות ממדרגתו ומהצמצום שלו ללא המשכת הצינורות מרבו חייב מיתה... וד"ל.

אל פני הכפורת וגו' (מ"א, ב) לשון כפרה שהתשובה והחרטה מכפרת עון, אשר על הארון, ר"ל קודם לימוד התורה יתחרט ויתודה על עונותיו ויהיה למודו לרצון לפניו יתב"ש, (ארון רמו על התורה שמונחת בארון). ואמר הכתוב כי בענן פירוש גם אם עשה לעצמו מסך המבדיל כמ"ש וסכות בענן לך מעבור תפלה. אעפ"כ אראה על הכפורת פירוש ע"י התשובה והחרטה יראה אליו השי"ת לקבלו, ולא ימות שגדולה כח התשובה שמארכת ימים, ואין לך דבר העומד בפני התשובה.

וכפר על הקודש מטומאות בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם, וכן יעשה לאהל מועד השוכן אתם בתוך טומאותם (מ"א, ב) כתב רש"י אעפ" שהם טמאים שכינה ביניהם, ללמדנו שלא יעלה על הדעת שאם מודה על האמת בכשלונותיו הכורא יתרחק ממנו, אדרבה דיקא ע"י ההודאה באמת יזכה להשראת השכינה כמ"ש השוכן אתם בתוך טומאותם.

וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל (מ"א, י) כידוע המלה "אדם" מביעה חשיבות (כמ"ש חז"ל אתם קרויין אדם ואין עכו"ם קרויין אדם) כאשר נכנס הכהן הגדול לאהל מועד אחת בשנה במסרה לכפר בעד כלל ישראל, עליו להתבטל להשי"ת לגמרי, ולבטל מעצמו כל הרגשה של חשיבות עצמית. "וכל אדם", דהיינו כל מחשבה של חשיבות "לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש", וזכות זאת "וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל". (יבא טל)

ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב וגו' (י"ד, ד) והענין הוא כי בני ישראל הם מיוחדים לעבודת הביתב"ש בקביעות והוא כחינת אמת דבר של קיימא. וזו היא הברכה שבירך השי"ת את אברהם בכל וכן בכל מכל כל שנתכרכו כל האבות שהיא נקודה הכוללת הכל.

את משפטי תעשו ואת חקותי תשמרו ללכת בהם וגו' (י"ה, ד) חוקות הן המצוות שאין להם טעם והמשפטים הם המצוות שיש להם טעם, ובאמת כשהאדם עושה את המצוות שאין להם טעם, אזי הוא מזדכך בזה להבין המצוות שיש להן טעם. אבל ח"ו כשהאדם אינו עושה המצוות שהם חוקים או מאבד את השכל להבין גם המצוות שיש להם טעם. וזהו את חוקותי תשמרו. כשתעשו את המצוות שהן חוקים שאין להם טעם אזי יזדכך שכלכם להבין המצוות שיש להם טעם כמ"ש ואת משפטי תעשו. (ליקוטי רבי משה יעקב)

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו וגו' (י"ט, א) וצ"ב איך אפשר שכל ישראל יהיו בגדר קדושים שהיא מדרגה עליונה. והתירוץ כשהיו כל עדת ישראל אצל משה אז היה בנקל להם מקדושת משה רבינו ע"ה. ובזה יובן כפל הלשון דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם. והכוונה בהקלה כל עדת ישראל אל משה אז יושפע מקדושת משה עליהם שיהיו כולם בגדר קדושים. (תולדות יעקב יוסף)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

454
1

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א תשעה באב תש"א פאבא ליפאס ע"ה א.א.

- ה -

לחיות בבחינה הזו זה יסורים גדולים, כי זה השלב האחרון והמדריגה האחרונה לפני הגאולה, באחרית הימים הרבש"ע צריך להתגלות באופן שהוא אחד ואין עוד, ולשם כך אנו צריכים להגיע לבחינת גולם, באופן ש"לך דומיה תהלה", שמכל מציאות הבריאה שלנו לא נשאר שום דבר - דום לה' והתחולל לו. רק אדם שחי בבחינה כזו הוא מתחבר עם החבר ללא כל אינטרסים אישיים. ובגלל שאנו מתחברים ללא אינטרסים אנו יכולים אז להשיג שיש רוח חיים שמחיה אותנו, למרות שהוא מלוכב בגולם ובפועל הגולם הוא המדבר והוא מניע את האיברים. אולם כאשר אנו חיים בבחינת גולם נקל להבין שגולם אינו יכול לדבר ולא להתנועע.

ובגלל שאנו מתרועעים יחד ויש בינינו אחדות גמורה, אהבה שאינה תלויה בדבר, ואז כשכואב לחבר, והוא כאוב, אחד יכול לסבול את הכאב של השני, ואינו רוצה לברוח ממנו, ואינו אומר: מה אכפת לי שכואב לחבר? למה באמת הוא לא רוצה לברוח? אדרבה, שיכאב לו, הוא הרי כועס עליו. רק מכיון שמתוך שהוא משיג ומכיר את הבחינה שלו הוא חי בבחינת גולם, לכן כאשר הוא פוגש את החבר, לא את החבר הוא פוגש, הוא פוגש את סיבת כל הסיבות, מתוך שהוא אוהב את החבר ומשתתף בצערו, הוא רוצה לשמוע אותו לא מחמת אינטרסים.

מי הוא האדם שרוצה לשמוע את החבר ללא אינטרסים? מה יש לו איתו? מה האינטרס שלו

הרבש"ע ברא את האדם כדי שיגיע להכרה שרוח החיים שיש בו היא לא שלו ע"י שישגי את בחינת גולם שלו, ומבשרי - אחזה אלוקה, וכאשר האדם חי בהכרה זו הוא לא מתחבר עם החבר בגלל אינטרסים. מסבב הסיבות סיבב ששני נשמות יפגשו יחד בשביל שתהיה ביניהם אהבה שאינה תלויה בדבר, שכל אחד יחפש את החבר בשביל טובתו של החבר ולא בשביל טובתו שלו, אולם הטבע גורם שכל אחד מבקש את טובת עצמו, ומזה נצמח פירוד לבבות, ושנאת חנם. ולמה הטבע גורם פירוד לבבות? לא חשוב לו הפירוד לבבות שיש בינינו, כי מה אנו בכלל, חשוב לו הפירוד שנגרם עי"ז בינינו ובין הרוח חיים שלנו, כי כשאנו מתחברים למען האינטרסים שלנו איננו חיים באהבה שאינה תלויה בדבר ושוכחים את סיבת הסיבות המקיים אותנו.

כאשר החיבור בין החברים הוא בגלל שאחד רוצה להשיג מהשני משהו או שהוא יעשה לו איזה טובה, אם כן היסוד של החברות הוא אינטרס אישי, וזה השורש של הפירוד לבבות ושנאת חנם. אולם אצל הרבש"ע לא שייך אינטרס, הוא מיטיב לנו בגלל שטוב ה' לכל, זוהי הסיבה שהוא מראה בפנינו את גדלו וטובו. לא שייך בזה אינטרס, כי מי אנו בכלל שבגללנו יהיה לו אינטרס. והוא רוצה שבינינו תשרור אחדות מן הסוג הזה, שכל אחד יחפש את טובתו של החבר ולא את הטובה שלו, וכאשר אנו נחיה בבחינות גולם נוכל להגיע לבחינת אהבה כזו שהכאב של החבר יכאב גם לי.

שהרבש"ע ברא את הטבע זה למענו, שבאמצעות הטבע נשיג את שלימותו, וזה יהיה כאשר נחיה בלי אינטרסים ולא שגרוץ אחרי הטבע, רק שבאמצעות הטבע נרדוף להכיר מי הוא זה המחיה אותו. וכשהאדם יורד למדריגה בה נוצר בתחילה, שהרבש"ע ברא אותו במסלול כזה שיגיע לבחינת גולם, שם כבר לא שייך כל האינטרסים, כי כשהאדם הגיע לבחינת גולם שוב אין מי שידבר ומי שיבקש ומי שיתוכח.

אבל האדם הרי חי את חייו הלאה, הוא חי עם אינטרסים, ורואה רק את הטבע בו הוא שרוי, למרות שהטבע הוא רק סיבה מהרבש"ע שבאמצעותו נתאחד עמו, כאשר נכיר שהמציאות בה אנו חיים בעולם שלנו - זה העולם שלו, וכאשר נשתחרר מכל האינטרסים של הטבע שלנו. בפועל אנו רוצים את כל טובות העולם, רוצים כסף, רוצים קנאה, ורציחה, כמו שדוד המלך אמר: "אין מתום בבשרי מפני זעמד". כל מה שיש בבריאה זה ממך - זעמד, ומה יש לבוא בתביעה אל האנוש? אין זאת אלא מפני שהרבש"ע שלח אותו לעולם הזה, והוא מוליך אותו כאן בכל מיני דרכים בכדי שיכיר שהוא נברא כאן למען כבוד שמים, דהיינו שיגיע לבחינת גולם ויכיר שהוא לא עושה מאומה, ובכל פעולה שפועל ישמע את הסיבה שמפעילה ופועלת בו. הסיבה שלו הוא מהרבש"ע, וכל מה שהוא עושה זה מכח הרוח חיים שמחיה אותו, והוא רק כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי.

בוזה? הרי לא כואב לו הכאב של החבר, או שיקאב! שילך לו לאן שרוצה! מה זה שייך אלי? אמנם כל זה שייך רק כאשר נגיע לבחינת גולם כמו שהרבש"ע ברא אותנו, ובאופן הזה הוא התגלה בפנינו, ובוזה הוא אמר לנו: קינדער, אתם צריכים להגיע בעבודתכם למדריגה הזו של גולם. וכאשר תעבדו בלי אינטרסים, וכשלא תרצו לחיות בכאלו סיבות שכל הזמן תחפשו רק להצליח להשיג את המחשבות שלכם, ולא תחפשו לכם רק חיים טובים, את הדברים שלכם שמעניינים אתכם, כאשר תרצו להכנס לכאבים של החבר ולכאוב את מה שכואב לו, אז באותו כאב של החבר תהיו בבחינת "עמו אנוכי בצרה". כי כשהוא מרגיש את הכאב של החבר גם מתי שהוא חי את עצמו והוא בעצמו כאוב, עליו לבקש מהרבש"ע את השלימות של הכאב הזה, שישגי שהכאב הזה שכואב לו זה לא הכאב שלו, רק הכאב של הרבש"ע שכואב לו מה שהוא מחזיק אותו בגלות כ"כ הרבה אלפי שנים והוא מחכה לגאול אותנו. איזה אמא אינה רוצה לפדות את בנה מהגלות, וכל שכן בנה בכורה, אם בשר ודם מרחם כך הרבש"ע אינו מרחם?

אבל לדאבוננו איננו יכולים להפגש עם החבר באופן שיעורר את רחמי ה' עלינו, היות שהחיים שלנו הם חיי אינטרסים, אהבה שתלויה בדבר, ולא אהבת דוד ויונתן שאינה תלויה בדבר. לכן כשאנו נפגשים עם חבר אנו באים ברמיה, אנו רוצים להערים ולהוציא ממנו מה שהלב שלנו חומד. והלב שלנו חומד את אהבת הטבע. כל מה

המשך פנינים יקרים

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (י"ט, ב') קדושים תהיו כי בודאי תהיו קדושים כי סוף דבר כל ישראל יהיו קדושים לעתיד ויהיה תיקון לכל הנשמות. מכאן תוכחת מגולה לכל איש ואיש שישב אל לבו הואיל וסופו לתיקון ולהיות קדוש, יראה עכ"פ בבחירתו לקדש את עצמו מעתה והלאה ויהיה אהוב וידיד לפני המקום ב"ה. (עבודת ישראל)

איש אמו ואביו תיראו (י"ט, ב') בזה"ק: שהשי"ת הוא אביהם של ישראל. וברש"י איזה מורא לא ישב במקומו כו', דכתיב מלא כל הארץ כבודו ובודאי צריכין לידע בכל פעולה ותנועה גדולה וקטנה כי הוא מחיות השי"ת ולא ישב במקומו. (שפת אמת)

ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה וגו' (י"ט, ט') לפעמים אף הצדיק הגדול אשר כבר יש לו שמירה מן השמים אעפ"כ לפעמים עושה דבר בחסרון כל שהוא וכו'. וזהו ובקוצרכם פירוש כשתרצו לקצור את הקליפות ולבערם לא תכלה פאת שדך לקצור ר"ל שתעזוב להם איזה חיות קצת ממה לינוק וק"ל. (נעם אלימלך)

הוכח תוכיח את עמיתך (י"ט, י"ז) מאחר שנודמן הדבר שאתה הוא שראית את חבריך בקלקלתו, הרי זה אות שאף אתה נכשלת בדומה לכך. לפיכך עליך להוכיח לא רק אותו אלא גם את עצמך וזה הוכח תוכיח לראות אותך. (בני יששכר)

ולא תמור את בני עמך (י"ט, י"ח) על האדם להתבונן בעצמו כי למרות שמכיר בחסרונותיו בכל זאת אינו שונא את עצמו, כך גם מוטל עליו לאהוב את חבריו על אף חסרונותיו - כמ"ש ואהבת לרעך כמוך. (מאור עינים)

הנסיעה למירון בל"ג בעומר אי"ה ביום ראשון י"ח אייר בשעה 11.00 בבוקר
ההרשמה ותשלום מראש עד יום חמישי ט"ו אייר
אצל משפחת גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

— שהשמחה במעונם —

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
 הר"ר נחמן קירשנבויס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
 משפ' קירשנבויס להכנס הנכד לעול המצוות
 הר"ר חיים גולדרינג ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
 הר"ר יצחק גולדרינג ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות
 משפ' כהן להכנס הנכד לעול המצוות
 הר"ר דוד דרלי ומשפ' לאירוסין הבן
 הר"ר אמנון כוודר ומשפ' לאירוסין הבת
 הבה"ח אבי דרלי לאירוסין
 הר"ר דב כהן להולדת הנכד

י"ל ע"י
 מערכת החברותא
 רח' ערני 3
 ☎ 02 - 5829688
 ☎ 02 - 5325477
 ת.ד. 5080
 ירושלים 91050

לעילוי נשמת
 ר' בנימין ב"ר יצחק ניסים ז"ל
 נלב"ע י' באייר ת. ג. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע